

arbejde i mellemprioroden. Den efterlevende ægtefælle kan i så fald fradrage et tilsvarende beløb i sin indkomst fra virksomheden, jf. § 44, stk. 3.

De foreslåede regler udgør en fravigelse af de gældende regler i kildeskattelovens § 25 A. Efter kildeskattelovens § 25 A, stk. 1, beskattes indkomst vedrørende en erhvervsvirksomhed, der ejes af én ægtefælle, men drives af den anden ægtefælle, som udgangspunkt hos den ægtefælle, der driver virksomheden. I det indkomstår, hvor en af ægtefællerne dør, gælder efter kildeskattelovens § 25 A, stk. 6, det samme frem til dødsfaldet, hvorimod indkomst vedrørende erhvervsvirksomheden efter dødsfaldet beskattes hos den, der ejer virksomheden. Det vil sige, at indkomsten henregnes til dødsboet, hvis virksomheden tilhørte afdøde, eller hvis virksomheden tilhører den efterlevende ægtefælles andel af ægtefællernes fællesbo eller skilsmisssæreje, hvorimod indkomsten beskattes hos den efterlevende ægtefælle, hvis virksomheden er dennes fuldstændige særeje.

I tilfælde, hvor den ene ægtefælle driver en erhvervsvirksomhed, og den anden ægtefælle deltager i driften i væsentligt omfang, kan indtil 50 pct. af virksomhedens overskud, dog højst 151.000 kr. (1997) overføres til den medarbejdende ægtefælle efter reglerne i kildeskattelovens § 25 A, stk. 3-5. Disse regler gælder ikke i det indkomstår, hvor én af ægtefællerne dør, jf. § 25 A, stk. 6, sidste pkt.

Forslaget om, at den efterlevende ægtefælle fremover skal beskattes af egne indtægter i hele dødsåret og boperioden, jf. § 42, er ikke foreneligt med de gældende regler i kildeskattelovens § 25 A, stk. 6. Det foreslås derfor i § 17, nr. 7, i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove og konkursloven (Ændringer som følge af dødsboskifteloven og dødsboskatteloven m.v.), at § 25 A, stk. 6, ikke skal finde anvendelse i dødsåret. Det vil sige, at indkomst af erhvervsvirksomhed i dødsåret beskattes hos ejeren af virksomheden.

I de tilfælde, hvor den efterlevende ægtefælle har drevet afdødes virksomhed, medfører ovenstående forslag en omfordeling af indkomst mellem afdøde og den efterlevende ægtefælle. Det foreslås i nr. 6, at en sådan omfordeling kan undgås eller udjævnes ved, at den efterlevende ægtefælle, der i begges levende live skulle have været beskattet af virksomhedsoverskud, i stedet beskattes af et almindeligt arbejdsvederlag svarende til den i mellemprioroden ydede indsats. I så fald er der adgang til et tilsvarende fradrag i mellempriorodeindkomsten. Det foreslås i § 44, stk. 1, at beslutning om arbejdsvederlag træffes af boet.

I de tilfælde, hvor afdøde har drevet den efterlevende ægtefælles virksomhed, kan ovenstående forslag medføre en betydelig restskat hos ægtefællen, der ikke har været forskudsregistreret af virksomhedsoverskuddet. Det foreslås derfor, jf. nr. 7, at den efterlevende ægtefælle kan bestemme, at et beløb svarende til almindeligt arbejdsvederlag skal henføres til afdødes mellempriorode. Dette giver den efterlevende ægtefælle adgang til et modsvarende fradrag i indkomsten i dødsåret, jf. § 44, stk. 2.

Tilsvarende problemer kan både efter de nugældende og efter de foreslåede regler opstå, hvor afdøde har været medarbejdende i den efterlevende ægtefælles virksomhed, eller omvendt. Problemerne opstår, fordi overførselsreglerne i kildeskattelovens § 25 A, stk. 3-5, ikke gælder i dødsåret. Disse problemer foreslås løst på samme måde som ovenfor. I modsætning til, hvad der gælder efter kildeskattelovens § 25 A, stk. 3-5, foreslås der ikke i dødsåret nogen overgrænse for overførsels størrelse. Havde ægtefællerne indgået en lønftale som nævnt i kildeskattelovens § 25 A, stk. 7, vedbliver denne at gælde i mellemprioroden, idet en sådan lønftale anses for at være udtryk for et rimeligt arbejdsvederlag.

Dispositioner efter nr. 6 og 7 er undergivet almindelig ligningsmæssig kontrol, enten i forbindelse med skatteansættelsen af den efterlevende ægtefælle i dødsåret eller i forbindelse med en selvstændig skatteansættelse af afdødes mellempriorode.

Stk. 2 omhandler skattemæssige afskrivninger i mellemprioroden. Som udgangspunkt bevirker § 8, at der kan foretages afskrivninger efter de almindelige regler på de aktiver, som kunne være gjort til genstand for skattemæssig afskrivning, hvis dødsfaldet ikke var sket.

Afskrivningen på et aktiv tilsigter i princippet at afspejle den værdiforringelse, aktivet undergår i vedkommende periode.

I 1. pkt. foreslås, at de skattemæssige afskrivninger opgøres som helårige afskrivninger, der omregnes forholdsmæssigt. Det således omregnede beløb udgør de skattemæssige afskrivninger for mellemprioroden.

I henhold til 2. pkt. gælder dette dog ikke aktiver, hvor der i anskaffelses- og afståelsesåret foretages skattemæssige afskrivninger i forhold til den del af indkomståret, hvor den skattepligtige har ejet de pågældende aktiver, dvs. hvor aktiverne afskrives ved anvendelse af pro anno-afskrivninger. I disse tilfælde er der allerede som følge af afskrivningsmetoden sket en omregning af de helårige afskrivninger.

Forslaget omhandler ikke nedskrivninger på varelagre og landbrugets besætninger af husdyr. Sådanne nedskrivninger tilsigter ikke som afskrivninger at